

CUPRINS:

CUVÂNT ÎNAINTE ... 9

PARTEA ÎNTÂI: *Revelația lui Ioan și imaginile ei*

1. Punerea problemei ... 19

1. Forma de bază a Apocalipsei: Cele patru curențe ale Revelației ... 22
2. Șirul imaginilor-sursă ... 23
3. Cele șapte imagini ale Fiului lui Dumnezeu ... 24
4. Imaginile-izvor cosmice: lumea Dumnezeului-Tată ... 29
5. Imaginile de trecere ale sfinților de mijloc: purtătorii Binelui și ai Răului ... 36
6. Șirul imaginilor de confluență din revelația apocaliptică ... 46
7. Imaginea finală a Revelației: Lumea viitorului ... 57

PARTEA A DOUA: *Esența spirituală a regnului mineral*

1. Regnul mineral și Dumnezeu-Tată din Apocalipsă: o problemă ... 69
2. Cele mai nobile manifestări ale regnului mineral, ca viețuire afectivă ... 70
3. Tradiția ocultă ... 72
4. Regnul mineral și cercetarea științelor naturii ... 74
5. Mineralul ca entitate ... 78
6. Formarea regnului mineral ... 81
7. Viitorul regnului mineral ... 86
8. Regnul mineral și lumea stelelor fixe ... 86

PARTEA A TREIA: *Edificarea Ierusalimului ceresc prin regnul mineral*

1. Punerea problemei ... 97

1. Epoca minerală a evoluției omenirii: lucrarea asupra Pământului ... 99
2. Viața lăuntrică a omului și viitorul Pământului ... 102
3. Mineralul și corporalitatea omului ... 105
4. Acțiuni cultice ... 109
5. Patru întrebări dintr-o singură întrebare ... 111
6. Omul ... 112
7. Mineralul ... 117
8. Pământul și macrocosmosul ... 122
9. Răul și lumea minerală ... 124
10. Rezumat ... 134

PARTEA A PATRA: *Elementele constitutive ale Ierusalimului ceresc*

Apa: Stingerea de sine, altruismul în simțirea și purtarea vieții ... 139

1. Imaginea apei în Vechiul și Noul Testament ... 141

2. Numele apei ... 145

3. Apa în domeniul mineralului ... 145

4. Proprietățile fizice-chimice ale apei ... 148

5. Structura moleculară a apei ... 152

6. Apa și viața ... 154

7. Sufletul apei ... 160

8. Spiritualitatea ființei apă ... 165

Cristalul: Altruism, stingere de sine în mijlocire cosmică ... 168

1. Numele ... 168

2. Substanța ... 169
3. Cristalul ... 173
4. Spectrul manifestărilor ... 176

Problema jaspului: Numele mineralului în lumina apocaliptică ... 185

1. Jaspul – problema sa ... 185
2. Numele mineralelor ca expresie a viețuirii mineralului de către omenirea din trecut ... 192
3. Piatra jasp a Apocalipsei ... 198

Viețuirea jaspului în diamant, turmalină, granat și opal: Corporalitatea Învierii ... 205

1. Imagini ale Învierii ... 205
2. Învierea trupului ... 206
3. Învierea ca putere creatoare ... 209
4. Minerale ca imagini ale puterilor Învierii. Grupa jasp spirituală ... 212

Diamantul ... 212

Turmalina ... 216

Granatul ... 222

Opalul ... 225

Cele douăsprezece pietre prețioase: Farmecul cosmic al pietrelor de temelie ale Ierusalimului ceresc ... 233

1. Privire de ansamblu ... 233
2. Cele douăsprezece pietre privite separat ... 239

Jaspul ca heliotrop ... 239

Safirul ... 241

Calcedonia ... 244

Smaraldul ... 247

Sardonixul ... 250

Sardiul ... 255

Crisolitul ... 258

Berilul ... 261

Topazul ... 265

Crisoprazul ... 268

Hiacintul ... 271

Ametistul ... 274

3. Rezumat ... 277

Aurul: Unitate înșeptită în Eu ... 279

1. Aurul ca revelație ... 279
2. Specific al cristalului și al metalului ... 283
3. Repunerea problemei ... 293
4. Aurul ca manifestare individuală ... 294

Perla: Durere purificată: organ senzorial pentru esența lumii ... 304

Lemnul: Moarte din viață, viață din moarte ... 310

Încheiere ... 315

Talismane ... 315

Privire retrospectivă și de perspectivă ... 320

ANEXĂ

Baze de lucru spiritual-științifice ... 325

Note ... 415

Bibliografie ... 421

Sursa ilustrațiilor ... 439

PARTEA I. REVELAȚIA LUI IOAN ȘI IMAGINILE EI

1. Punerea problemei

În ultima parte din Noul Testament, în Revelația lui Ioan, la începutul capitolului 5 apare, la mijlocul unei mari imaginațiuni, imaginea suprasensibilă a unei cărți. Ea este deschisă din punct de vedere lăuntric și exterior (*esothen Kai opisthen*), conținutul ei având deci o latură „esoterică” ce acționează tainic, și o latură exterioară de manifestare. Ea este, în același timp, pecetluită cu șapte peceți. Un glas mare răsună de la un înger puternic: „Cine este în stare (vrednic) să deschidă cartea și să desfacă pecețile ei?”

Și am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron o carte scrisă înăuntru și în afară, pecetluită cu șapte peceți. Și am văzut un înger puternic ce striga cu glas tare: Cine este vrednic să deschidă cartea și să desfacă pecețile ei? Dar nicio ființă din Cer sau de pe Pământ și nici de sub Pământ nu putea să deschidă cartea, nici să citească din ea. Și plângeam amar că nimeni nu a fost găsit vrednic să deschidă cartea, și nici să citească în ea. Și unul dintre bătrâni mi-a zis: Nu plânge. Ci iată, a biruit leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David. El poate să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei.

Atunci am văzut la mijloc – între tron și cele patru animale și între bătrâni – un Miel ce părea tocmai înjunghiat. Avea șapte coarne și șapte ochi care erau cele șapte spirite dumnezeiești creatoare căroră le este dat tot Pământul, ca să acționeze în el. Și Mielul a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron. Și când a luat cartea, cele patru ființe și cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut jos înaintea Mielului.

Fiecare avea o lăută și cupe de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile celor dăruitori spiritului.

Și cântau o cântare nouă, zicând:

Vrednic ești să primești cartea și să deschizi pecețile ei, căci Tu ai fost jertfit și ai făcut îndestul lui Dumnezeu, pentru oamenii din toate semințiile și limbile și popoarele și rasele. Căci Tu i-ai făcut împărați și preoți pe ei Dumnezeului nostru și ei vor împărăți pe Pământ.

Și văzând, am auzit glas de îngeri mulți, de jur-împrejurul tronului și al ființelor și al bătrânilor, și numărul lor era zeci de mii de zeci de mii și mii de mii, zicând cu glas mare:

Vrednic este Mielul cel jertfit ca să ia puterea și deplinătatea și înțelepciunea și tăria Eului și demnitatea sufletului și lumina spiritului și puterea binecuvântării.

Și am auzit toate făpturile care sunt în Cer și pe Pământ și sub Pământ și în mare și toate câte sunt în acestea, zicând: Celui ce șede pe tron și Mielului aparțin puterea binecuvântării și demnitatea sufletului, lumina spiritului și puterea creatoare, în toți eonii care vor urma.

Și cele patru făpturi animale ziceau: Amin, iar bătrânii se plecară și se închinară.

(Apocalipsa, cap. 5, 1-14)

Acest motiv este valabil, în esență, pentru întreaga carte a Apocalipsei, căci conținutul său constă, făcând abstracție de cele două propoziții (cap. 1, vers. 9-10), în care Ioan vorbește despre existența sa pământească la Patmos într-o zi de duminică (ziua Domnului), de la început până la sfârșit, din imagini și cuvinte suprasensibile. Aceste imagini își iau într-adevăr conținutul de imagine și conținutul de cuvânt, forma lor de cuvânt, din ceea ce este sensibil pământesc. Au deci o parte „exterioară”, însă realitatea lor, partea lor lăuntrică, aparține unei lumi pur suprasensibile, eteric-sufletesc-spirituală. Aceasta nu este imagine, ci realitate ce domnește în imagine. Lumile suprasensibile apar văzătorului învăluite în elemente de imagine ale lumii simțurilor. Acest fapt a determinat mulți oameni să facă greșeala de a raporta revelația direct la lumea sensibilă, ceea ce este eronat din punct de vedere metodic. Mai degrabă ar trebui să facem tocmai invers, ar trebui să căutăm ceea ce este esență sufletesc-spirituală în fenomenele lumii sensibile, mai întâi în imaginile ei, în manifestările ei, în gesturile ei, ar trebui să-i reducem formele de manifestare înapoi la ființa lor suprasensibilă și abia astfel, prin ființa suprasensibilă a lumii sensibile, să despecetluim

conținutul imaginațiilor, inspirațiilor și intuițiilor Apocalipsei. Lumea sensibilă spiritualizată despecetluiește lumea spirituală făurită din imagini.

O asemenea îndrăzneală va rămâne totuși mereu nesatisfăcătoare, deoarece în imaginile Apocalipsei sunt vizibile fapte care se referă la entități din lumea spirituală. Ele apar, ce-i drept, mereu în Apocalipsă, dar nu sunt accesibile și inteligibile în existența lor adevărată decât unei cercetări și cunoașteri suprasensibile. Astfel, fără cercetările lui Rudolf Steiner noi nu am fi fost în stare să pătrundem cu înțelegerea imaginile din Revelația lui Ioan. (Compară cu cele spuse de Rudolf Steiner în Adnotarea nr. 1 despre ființa antroposofiei.) Pe de altă parte este necesar să ne familiarizăm cu motivele și cu elementele constitutive ale Revelației lui Ioan, pentru a ne putea apropia cu înțelegere de cercetarea spirituală. Revelațiile sunt până la un anumit grad imagini optico-picturale, legătura lor lăuntrică este una muzicală, simfonică, care se exprimă în misterele numerelor. Spațial-spiritual se revelează în imagini, temporal-spiritual se revelează în numere. Astfel, Apocalipsa este revelație a trecutului, acțiune a prezentului, o privire asupra viitorului. În mod compozițional apare în imagini mai întâi numărul 7, numărul mișcării, al devenirii, al timpurilor și al perioadelor de timp. În el există mereu un început, o urcare sau o coborâre, o evoluție până la un punct superior sau un punct inferior și apoi o coborâre sau urcare până la sfârșit a involuției. Ceea ce trăiește mai mult ca devenire lăuntrică în cele 7 scrisori din capitolele 2 și 3, apare în cele 7 peceți, în cele 7 trâmbițe și în cele 7 cupe ale mănii printr-o dramatică creatoare, transformatoare, distrugătoare și înnoitoare de lumi.

2. Forma de bază a Apocalipsei: Cele patru curențe ale Revelației

Din cercetarea imaginilor frappează faptul că după situația de pe Pământ, despre care relatează văzătorul din Patmos într-o zi de duminică, urmează treceri ale conștiinței văzătorului de la planul sensibil la cel suprasensibil. (Eu vedeam, iată, eu am văzut ș.a.m.d.) Ființe și lumi suprasensibile acționează pentru a deveni perceptibile. (Apare, a fost deschis, Cerul s-a deschis.) Toate aceste ființe și imagini ale unei lumi spiritual-sufletești apar, pe de o parte, ca și cum văzătorul introduce elemente de amintire din lumea sensibil-pământească în lumea spirituală, pentru ca să primească în ele, ca în niște vase, conținutul realității suprasensibile. Pe de altă parte, ca și cum chiar lumea suprasensibilă ia o formă pământească, pentru a se revela unui om. Procesele care se prezintă în Apocalipsă au o mișcare, o direcție spirituală, mai ales dinspre lumea suprasensibilă spre lumea sensibilă. Ceea ce vine de la lumea simțurilor devine vizibilă din punct de vedere suprasensibil: este partea suprasensibilă a lumii sensibile și este în așa fel preluată sau respinsă de către lumea spirituală precum este ea însăși orientată spre lumea sensibilă. Totul este mișcare, izvor, curent, curgere, acțiune, devenire, pieire, confluență. Numai într-un singur loc, după deschiderea peceții a șaptea de către Miel, are loc un fel de oprire (cap. 8, 1), *o adâncă tăcere, timp de o jumătate de rundă*. Imaginile se deosebesc în privința mișcării lor pe trei direcții: cel mai puternic ies în evidență acelea care reprezintă principalele curențe ale evenimentelor apocaliptice; impresionantele curențe din lumea spirituală, cele îndreptate de la ființele spirituale spre lumea sensibilă. Izvorul lor este mereu suprasensibil, ele au o origine unitară și se revarsă în mod înșeptit. De la ființa Fiului Omului pornesc cele 7 epistole către cei 7 îngeri ai celor 7 comunități (cap. 2 și 3). Din cartea pecetluită se revarsă conținuturile celor 7 peceți pe care Mielul le deschide pe rând (cap. 6-8). De la cei 7 îngeri din fața altarului curge conținutul celor 7 trâmbițe (cap. 8-14) și de la cei 7 îngeri din Templu (cap. 15 -16) se revarsă curentul celor 7 cupe pline de „mânia lui Dumnezeu”. Acest al patrulea curent străbate întreaga a doua jumătate a Revelației, iar al șaptelea flux ce se revarsă din aceste cupe de mânie este între țesut cu evenimentele care iau naștere din curentul general de evenimente din Apocalipsă (cap. 16-20). Cele patru imagini de început ale celor patru curențe înșeptite sunt: un „om”, o „carte”, un „altar”, un „Templu”.

În cartea sa asupra Revelației lui Ioan, Emil Bock a arătat ce fel de percepții suprasensibile trebuie să avem în vedere la descrierea celor patru curențe. În plus, el a arătat că cele patru curențe provin din imagini care au caracter de izvor și care reprezintă tot mari imaginați uni cosmice. Ele apar ca fântâni, temelie a celor patru curențe (vezi Adnotarea nr. 2).

3. Șirul imaginilor-sursă

Izvoarele propriu-zise sunt ființe (Cel care stă pe tron, Mielul, îngerii, Fiul Omului). Dar așa cum apa este înconjurată de stânci, tot astfel și aceste ființe sunt purtate de apariții ale unor imagini însoțitoare, care ele însele au un caracter de izvor: un tron, un altar, un Templu, un chivot al Legii, un vas pentru tămâia de jertfă, un sfeșnic, dar și cartea, pecetea, trâmbițele, cupele. Tot așa apar și elemente geologice, mineralogice și meteorologice: un munte, un țărm de mare, un fluviu, un nor, curcubeu, o piatră prețioasă, un metal prețios și, de asemenea, Soarele, Luna, Stelele, Cerul, și anume în amănuntele construcției (Templu), în obiecte (tronul, altarul), în obiecte acționate de structuri cosmice pe care omul le întrebuințează – vasul pentru tămâie, cartea, trâmbițele, cupele. În felul acesta trebuie să facem distincție între imagini-izvor și imagini – flux.

Această plenitudine inepuizabilă a vieții spirituale nu se lasă revărsată numai din numitele patru imagini-izvor ale unei trepte imaginative, ea se revelează mai degrabă și în domeniul imaginilor-izvor ale unei trepte specifice în care apar ființe care, la rândul lor, suferă o transformare înșeptită. În Apocalipsă se pot recunoaște trei astfel de șiruri diferite de imagini-izvor ale unei ființe care suferă o înșeptită metamorfoză. Prima serie este caracterizată prin existența în prim-plan a unei anumite ființe, care este de fapt „eroul” întregii drame, și anume Ființa lui Christos. În Revelație sunt întrețesute șapte mari apariții și transformări ale acestei ființe.

4. Cele șapte imagini ale Fiului lui Dumnezeu

În prima imagine din această din acest șir apare Christos-Iisus, Fiul Omului, în mijlocul a șapte sfeșnice de aur cu șapte stele în mână (cap. 1, 12-16):

Eu m-am întors pentru a-L vedea pe Cel a cărui voce îmi vorbea.

Și când m-am întors am văzut șapte sfeșnice, și în mijlocul sfeșnicelor o făptură ca cea a Fiului Omului:

îmbrăcat în veșmânt lung vălurind,

cu pieptul încins cu o cingătoare de aur,

cu păr alb ce strălucea ca lâna albă și ca zăpada,

cu ochi ca para focului,

cu picioare ca din aramă arsă,

cu o voce ca vuietul apelor mari.

În mâna Sa dreaptă ținea șapte stele,

din gura Lui ieșea ceva ca o sabie ascuțită, cu două tăișuri,

și fala Lui era ca Soarele care strălucește cu toată puterea.

Această mare imagine spirituală a Fiului Omului care l-a zguduit pe autorul Apocalipsei, pe Ioan, lăsându-l într-o stare asemănătoare cu moartea, este ca o cuprinzătoare imagine-izvor a privirii apocaliptice. Tot ceea ce urmează, tot ceea ce trăiește Ioan provine din întâlnirea cu această ființă. De asemenea și următoarele șase apariții în care această ființă se revelează în metamorfoze mereu noi. Aceste metamorfoze nu sunt întâmplătoare. Ființa divină atotcuprinzătoare a Fiului lui Dumnezeu arată, în imaginea Fiului Omului, în primul capitol, rezultatul a ceea ce Christos a înfăptuit pe Pământ în Iisus prin Misteriul de pe Golgotha.

Nu te teme, Eu sunt Cel dintâi și Cel din urmă, și Cel viu. Eu am fost mort și totuși port viața lumii prin toți eonii. A Mea este cheia împărăției morților și a umbrelor. (Cap. 1, 17-18)

A doua apariție a Fiului lui Dumnezeu se găsește în capitolul 5.

El se revelează într-o formă cu totul schimbată. Este imaginea Mielului în fața sau în imaginea tronului din capitolul 4, pe capul Lui având șapte raze asemănătoare unor coarne, pe fața Sa șapte

ochi. Este ființa care numai ea singură poate să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei (cap. 6-8). În această a doua imagine apare puterea de jertfă și puterea deplină a revelației lui Iisus Christos.

Și m-am uitat: Între tron și cele patru făpturi și în mijlocul bătrânilor stătea un Miel ca și când ar fi fost abia jertfit. El avea șapte coarne și șapte ochi. Aceștia erau cele șapte spirite creatoare divine cărora le este încredințată întreaga Împărăție a Pământului ca lăcaș al acțiunilor lor. Mielul a pășit înainte și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui care stătea pe tron. (Cap. 5, 6- 7)

Puterea de revelație a Mielului se continuă apoi mai departe.

Prin deschiderea celei de a șaptea peceti apare altarul de aur (cap. 8, 3) spre care se ridică rugăciunile sfinților de pe Pământ, la care „celălalt” înger celebrează cultul care se revarsă apoi spre Pământ: *Și s-au pornit tunete și glasuri și fulgere, și Pământul s-a*